

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseinho, Ph.D., v právní věci žalobce: **LEIS, a. s.**, se sídlem Brno, Kaštanová 539/64, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2015, č. j. 14286/15/5100-31461-700796,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Dne 23. 4. 2010 správce daně žalobci platebním výměrem č. j. 95506/10/289960705414 vyměřil daň z převodu nemovitostí ve výši 1 015 854 Kč. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce neodvolal (platební výměr nabyl právní moci dne 8. 6. 2010). Daň, která byla splatná do 30. 4. 2008, byla placena od 2. 6. 2008 postupně ve splátkách a zcela uhrazena až dne 21. 2. 2013. V průběhu placení daně bylo žalobci dvakrát povoleno posečkání daně. Rozhodnutím ze dne 29. 3. 2012, č. j. 107325/12/289960705414, bylo

povoleno rozložení úhrady daně na splátky do 31. 7. 2012, a rozhodnutím ze dne 12. 7. 2012, č. j. 249718/12/289960705414, bylo povoleno rozložení úhrady daně na splátky do 28. 2. 2013. Žalobce nedodržel podmínky posečkání stanovené druhým z uvedených rozhodnutí, protože dnem 31. 8. 2012 pozbylo účinnosti. V návaznosti na tuto skutečnost správce daně dne 21. 7. 2014 vydal deklaratorní rozhodnutí č. j. 3080591/14/3002-24400-705414 o pozbytí účinnosti rozhodnutí o posečkání daně ze dne 12. 7. 2012. Proti rozhodnutí o pozbytí účinnosti rozhodnutí o posečkání daně se žalobce neodvolal, a to tak nabylo právní moci dne 23. 8. 2014. V návaznosti na to správce daně dne 21. 10. 2014 vyrozuměl žalobce platebním výměrem na úrok z prodlení č. j. 3164432/14/3002-24400-705414 o předpisu úroku z prodlení úhrady daně z převodu nemovitostí za období od 30. 4. 2008 do 21. 2. 2013 ve výši 399 015 Kč, z čehož úrok již sdělený činil 389 776 Kč. Rozdíl z úroku celkem předepsaného tak činil 9 239 Kč. Odvolání podané žalobcem žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 5. 2015, č. j. 14286/15/5100-31461-700796, zamítl a platební výměr na úrok z prodlení potvrdil. Proti rozhodnutí odvolacího orgánu směřuje nyní podaná žaloba.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[2] Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že dne 28. 5. 2008 podal u správce daně daňové přiznání k dani z převodu nemovitostí, jehož přílohou byl znalecký posudek č. 2242/2007 ze dne 10. 5. 2007. Na základě tohoto znaleckého posudku byla stanovena obvyklá cena převáděných nemovitostí ve výši 23 300 000 Kč. Žalobcem tvrzená daň z převodu nemovitostí tak činila 699 000 Kč. Po vytýkacím řízení správce daně daň vyměřil ve výši 1 015 854 Kč, a to platebním výměrem ze dne 23. 4. 2010.

[3] Posléze správce daně žalobci rozhodnutím ze dne 12. 7. 2012 povolil rozložení úhrady daně na splátky. Rozhodnutí bylo vázáno na podmínky, že splátky daňové povinnosti budou hrazeny v částkách a termínech stanovených tímto rozhodnutím a také, že ostatní splatné daňové povinnosti na této dani budou uhrazeny v plné výši a ve lhůtách splatnosti. Podle evidence správce daně nebyl dodržen termín splátky ke dni 31. 8. 2012 ve výši 60 000 Kč tím, že nebyl dodržen termín splatnosti daňové povinnosti ke dni 21. 8. 2012. Tato situace vznikla nedopatřením, kdy ke dni 21. 8. 2012 měl žalobce uhradit na dani z převodu nemovitostí částku 29 253 Kč. Daňový subjekt však dne 20. 8. 2012 uhradil toliko částku 26 394 Kč, tj. o 2 859 Kč méně. Současně dne 20. 8. 2012 žalobce uhradil splátku ve výši 60 000 Kč. Nicméně z této částky, o níž se žalobce domníval, že je uhrazena řádně a včas, správce daně započítal nedoplatek na dříve splatnou daň z převodu nemovitostí ve výši 2 859 Kč, čímž nebyl dodržen splátkový kalendář. Předmětnou částku 2 859 Kč žalobce uhradil dne 1. 10. 2012. Další splátky stanovené na základě rozhodnutí ze dne 12. 7. 2012 byly žalobcem hrazeny řádně a včas.

[4] Žalobce sice byl správcem daně vyrozumíván o předepsaném úroku z prodlení, tato vyrozumění však považoval za omyl správce daně. Předpokládal, že správce daně v prvé řadě vydá rozhodnutí o pozbytí účinnosti rozhodnutí o posečkání daně ze dne 12. 7. 2012 a až poté bude žalobce vyrozumíván o úroku z prodlení na předmětné dani. Rozhodnutí o pozbytí účinnosti splátkování však bylo žalobci doručeno až dne 21. 7. 2014, tj. bezmála 2 roky ode dne, kdy žalobce nedodržel splátkový kalendář. Až tehdy žalobce zjistil, že předešlá vyrozumění o úroku z prodlení nejsou omylem správce daně. Kdyby správce daně žalobce

upozornil neprodleně, mohl žalobce situaci aktuálně řešit, např. půjčkou od bankovního subjektu s běžným úrokem.

[5] Správce daně tak nepostupoval v souladu s § 7 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád. Správce daně měl postupovat bez zbytečných průtahů a žalobce informovat neprodleně. Platební výměry na úrok z prodlení jsou tak v důsledku těchto průtahů nesprávné.

[6] Správce daně pak nepostupoval ani v souladu se zásadou hospodárnosti (§ 7 odst. 2 daňového řádu), tedy tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady. V daném případě žalobci vznikly náklady, které představují úroky z prodlení na dani z převodu nemovitostí. Pokud by žalobce zbývající částku připadající na daň z převodu nemovitostí uhradil z půjčky poskytnuté např. bankovním ústavem, na úroku z prodlení by zaplatil podstatně méně.

[7] Přitom i v rámci vytýkácího řízení správce daně postupoval nesprávně, neboť nově vyměřená daň z převodu nemovitostí byla stanovena z hodnoty, která rozhodně neodpovídala obvyklé ceně převáděných nemovitostí.

[8] Žalobce dodal, že si je vědom toho, že při splácení nově vyměřené daně porušil podmínky posečkaní stanovené rozhodnutím ze dne 12. 7. 2012. Toto porušení však rozhodně nebylo úmyslné. Žalobce byl v prodlení se splacením toliko částky 2 859 Kč, což je ve srovnání s výší posečkané daně zcela zanedbatelná částka. Vyměření úroku z prodlení tak je vůči němu nepřiměřeně tvrdé ve srovnání s částkou, s jejímž splacením byl žalobce v prodlení. Navíc další splátky hradil po zbývající dobu „povolených“ splátek vždy řádně a včas.

[9] Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[10] Ve vyjádření k žalobě žalovaný plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

[11] V replice k vyjádření žalovaného ze dne 15. 11. 2015 žalobce zopakoval tezi o nepřiměřené tvrdosti vyměřeného úroku z prodlení. Pokud by správce daně informoval žalobce neprodleně, mohl alespoň zajistit okamžitou úhradu zbývající částky, která ke dni 1. 9. 2012 činila pouze 360 000 Kč.

V. Jednání konané dne 27. 7. 2017

[12] Při jednání účastníci řízení setrvali na svých již dříve uplatněných argumentech. Žalobce zopakoval, že daň z převodu nemovitostí byla vyměřena nesprávně. Platební výměr

nabyl právní moci kvůli pochybení při práci s tehdy novými datovými schránkami. Soud podrobně konstatoval obsah správního spisu.

VI. Posouzení věci soudem

[13] Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správce daně včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[14] Pro nyní souzenou věc je podstatné, že předmětem přezkumu je platební výměr, jímž byl žalobce vyrozuměn o předpisu úroku z prodlení daně z převodu nemovitostí. Ve vztahu daňové povinnosti je úrok z prodlení sekundárním nárokem, který je existenčně spjatý s primární daňovou povinností, zde s daní z převodu nemovitostí. Úrok z prodlení je příslušenstvím daně, a proto sleduje její osud. Pokud byl úrok z prodlení žalobci sdělen samostatným platebním výměrem, musí veškerá polemika s tím, zda byla daň samotná vyměřena správně, proběhnout v rámci přezkumu rozhodnutí o vyměření daně, nikoliv při přezkumu rozhodnutí o sdělení úroku z prodlení, které na rozhodnutí o vyměření daně toliko navazuje. V rámci přezkumu platebního výměru, jímž byl sdělen úrok z prodlení, nelze přihlížet k námitkám proti zákonnosti rozhodnutí o vyměření daně. Tohoto principu si byl žalobce vědom, a přestože obsahem žalobních tvrzení učinil též poznámky o nesprávnosti vyměřené daně, nemínil je jako žalobní body v nyní projednávané věci. Ostatně proti platebnímu výměru na daň z převodu nemovitostí nepodal odvolání (ať již byly důvody této jeho pasivity jakékoli).

[15] Rozsah přezkumu platebního výměru na úrok z prodlení odvolacím orgánem i soudem je tedy oproti přezkumu platebního výměru na daňovou povinnost limitován a je zaměřen zejména na posouzení, zda úrok z prodlení měl být vůbec předepsán, zda byl předepsán ve správné výši a za relevantní dobu. I v tomto ohledu však platí, že je-li možno proti postupně vydávaným rozhodnutím brojit odvoláním a posléze též žalobou, nelze se jejich přezkoumání domoci v řízení až následném.

[16] V nyní souzené věci žalobce v žalobě nečinil sporným, že na jeho straně došlo k pochybení při dodržení podmínek rozhodnutí o posečkání daně. Připomínky v tomto ohledu vznesl až při jednání před soudem. Ovšem nejen, že takto byl žalobní bod uplatněn opožděně [viz § 71 odst. 2, § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“)], ale též nepřipustně. O pozbytí účinnosti rozhodnutí o posečkání se totiž dle § 157 odst. 5 daňového řádu vydává rozhodnutí, proti němuž je možné brojit odvoláním a případně též správní žalobou (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Afs 194/2014-58, či ze dne 8. 4. 2015, č. j. 6 Afs 58/2014-88, www.nssoud.cz). Toto rozhodnutí je sice deklaratorní (viz níže), přesto však samostatně přezkoumatelné. V nyní projednávané věci správce daně pozbytí účinnosti rozhodnutí o posečkání deklaroval rozhodnutím ze dne 21. 7. 2014, žalobce se však proti němu neodvolal, resp. ani nebrazil u soudu. Brazil-li tedy při jednání v nyní souzené věci proti okolnostem souvisejícím s pozbytím účinnosti rozhodnutí o posečkání, nemohl by se soud touto argumentací zabývat, i kdyby byla včasná (žalobce konkrétně poukazoval na sled platebních povinností v srpnu 2012, důvod a výši převedeného nedoplatku v částce 2 859 Kč). Současně se tedy soud

nemohl zabývat ani tvrzeními žalobce o tom, že k pochybení při plnění platebních povinností došlo v srpnu 2012 neúmyslným nedopatřením, které bylo svým rozsahem marginální, a úročení úrokem z prodlení je tudíž nepřiměřeně tvrdé.

[17] Opožděně pak žalobce až u jednání uplatnil též námitky týkající se samotné splatnosti daně.

[18] Pokud jde o včas uplatněné žalobní body, nutno uvést, že již žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že rozhodnutí o pozbytí účinnosti rozhodnutí o posečkání bylo dne 21. 7. 2017 vydáno se značným časovým odstupem poté, kdy nastaly skutečnosti, jež daný následek způsobily. Toto pochybení správce daně však nemohlo mít žádný vliv na rozhodnutí o předpisu úroku z prodlení. Podle § 157 odst. 5 věta první daňového řádu *není-li dodržena některá z podmínek rozhodnutí o posečkání, pozbývá toto rozhodnutí účinnosti dnem jejího nedodržení; správce daně o tom vydá rozhodnutí*. Z citovaného ustanovení vyplývá, že napadeným rozhodnutím je pouze deklarováno, že rozhodnutí o posečkání pozbylo účinnosti *ex lege*, a to dnem nedodržení některé z podmínek obsažených v rozhodnutí o posečkání. Související následek, tedy opětovný vznik povinnosti hradit úrok z prodlení tak vznikl automaticky, nikoli rozhodnutím o pozbytí účinnosti rozhodnutí o posečkání.

[19] Pokud pak žalobce poukazoval na porušení zásady hospodárnosti správy daní, kdy postupem finanční správy měly žalobci vzniknout vysoké náklady, nutno poukázat v první řadě též na postupy samotného žalobce. Lze totiž důvodně pochybovat o tom, že „zbytečné náklady“ žalobce lze přičítat toliko správci daně. Dále lze uvést, že oproti posledně sdělenému předpisu úroku z prodlení (ze dne 22. 3. 2012) činil rozdíl nově předepsaného úroku toliko částku 9 239 Kč. Vedle toho pak žalobce nezohlednil existenci úroku z posečkané částky (§ 157 odst. 2 daňového řádu).

VII. Závěr a náklady řízení

[20] Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[21] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, ostatně žalovaný o jejich náhradu ani nežádal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to

neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. července 2017

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu